

1 Ouders

ze laten de schemering toe in hun kamer
ze laten de bomen toe in hun kamer
ze laten ze binnen
ze laten de winter hun kamer binnengaan

aan de hemel van lood verschijnt de maan, ook de maan
laten ze toe in hun kamer
ze laten de avond binnen
ze laten de donkerte binnen
graag zelfs, ze doen de deuren wagenwijd open

de lamp mag niet aan
de lamp mag nooit meer aan, nooit meer – nog niet
samen met het lamplicht zal de waarheid voor hen staan
kop tegen het plafond, of hoger nog dan het plafond,
nog veel hoger
met woest door hun kamer maaiende vuisten
met voeten diep verankerd in hun huid

hij nam haar mee, voor het eerst zagen wij haar, een
berkenstam was ze in onze kamer, en hij achter haar,
zijn trotse handen om de blanke bast van haar heupen
ze moeten vol dromen zijn geweest

er kwamen kinderen, en een huis, spullen in dat huis,
bloemen op tafel, werk en afspraken, vakanties in
frankrijk aan lome rivieren

ze moeten vol dromen zijn geweest, de gewone dromen van
iedereen

niets bijzonders vroegen ze

ze hebben de wereld niet getart, de struiken niet vernield
op zachte voeten liepen ze over gebaande paden
ze lieten de bloemen aan de oevers vol wuivend riet

de jongen was machinist, het spreekt vanzelf dat hij voorop ging, vrrroem vrrroem, wij reden reuze hard, de jongen, zijn kleine zus en ik, werkelijk, we scheurden langs de grachten, we stoven over de grote markt, we waren een gevaar voor iedereen, zo snel gingen we, ik hield zijn kleine zus bij de hand, we renden en renden en onder het rennen riep ik haar toe dat wij beiden mochten rijden in zijn trein, dat wij beiden konden zitten, naar buiten mochten kijken, niet hoefden te lopen dat héle end naar huis, en haar rode wangen lachten, en haar korte beentjes... vrrroem vrrroem, zei de machinist, daar vlogen we de brug al over, hij voorop, wij achter hem aan, hun papa stond wuivend aan het raam, toen wisten we nog van niets

de oude vrouw zit op een stoel
op een houten zitting waaruit
het hart is weggesneden
de vrouw houdt haar
rokken opgeschort

onder de stoel ligt het
uit haar geboren kind
het is al groot, een man al met behaarde borst
languit ligt hij onder haar stoel

de vrouw vouwt haar handen, trekt ze los
legt de handen plat op haar knieën, ellebogen naar buiten,
strekt haar hals, fluistert:
wanneer er zoiets bestaat als een hoeveelheid ziekte
een hemelse mand vol
wanneer ziekte verdeeld moet worden
wij daar niet onderuit kunnen
wij daar met geen mogelijkheid onderuit kunnen
geef mij het, geef mij het dan, haal het weg van hem,
geef het mij

5 Ontmoeting

op de tramhalte spreekt ze mij aan
ongevraagd
begint een gesprek
een o wat leuk hoe gaat het ermee gesprek

eerst waait 't nog
een kille winterwind lekt
langs haar blonde krullen, haar blote hals
en lager nog, lekt langs de aanzet
van een borst, lekt in haar blouse
hartelijk verwelkomd door
de wijd teruggeslagen bontkraag
kruipt de winterwind naar binnen

nee, zij heeft het niet koud, nee, zij niet

de lucht wordt klam, kleeft
is van lijm, ik kan niet meer los
van haar, schuin omhoog zweeft
het hoofd, een gewoon gezellig hoofd
een reuzegewoon, reuzegezellig hoofd
rond met blonde krullen eromheen
met babbelende lippen erin

de wind valt stil, het hoofd wordt wit
wit en week, het zwelt
er vallen putjes in, luchtbellens komen eruit
het hoofd geeft licht, verblindt
ik kijk naar links naar rechts, er is geen ontkomen aan
ergens toch moeten zinnen zijn om deel te kunnen nemen
aan dit gesprek, oude vertrouwde zinnen
om het hoofd niet teleur te stellen
om het dreigende hoofd te vriend te houden